

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 37: Die trike is van mij hoor

Zoals ik al had aangegeven stond Dagboek van een Papa gisteren met de United Bikers Against Abuse bij Kopje cultuur. Al vroeg in de morgen waren Rani en Hira al lillilili want ze mochten helpen. Ook Kevin, ons bijna monster nummer 7, was al vroeg aan het appen of hij ook mee mocht. Geen enkel probleem voor deze papa. De monsters wisten al dat de Trikes ons zouden halen dus vanaf 07:21 stonden ze al bij de voordeur. Toen Hira haar vriend er ein-de-lijk was Hira dus een enorme stuiterbal bouncend op redbull met een overdosis adhd. Ze had hem namelijk kapot hard gemist en ze had nog wel wat duidelijk te maken. Hira had besloten niet meer met hem te trouwen want dat zou zn vrouw niet zo leuk vinden. Ze had dus besloten dat zijn zoon dan maar zijn plek moest innemen. Hij mocht wel haar vriend blijven. Dat moet toch wel fijn hebben gevoelt. Na naar de dames hun mening teveel koffie te hebben gedronken gingen we dan. De dames op de trike en Kevin met mij mee.

Aangekomen op de markt moest er even een plekje gevonden worden waar we en de tent en de Trikes kwijt konden. Niet zo maar een plek, wel eentje waar de Trikes het publiek een rondje konden rijden. Eerst de tenten opzetten en Rani en Hira hielpen fantastisch mee, eerst het doek vasthouden, daarna van de elastiekjes afdeling, klittenband firma en tafel inrichting. Kleurplaten uitstallen, kleurpotloden neerleggen, snoepjes neerzetten en vervolgens alles testen. De kleurplaten voldeden prima, de potloden deden het perfect en de snoepjes smaakte prima. Al snel wilde rani flyers gaan uitdelen en als ervaren marktkoopvrouw stuurde ze de een na de ander richting onze kraam. Wel met Kevin aan de hand natuurlijk. Eigenlijk deed Kevin het woord maar ze deelde dapper uit aan iedereen op haar pad. Hira deed dat natuurlijk op haar manier. Hier deze moet je lezen, wel ff doen ja want de Trikes worden boos dan. Heel rap liep het storm en de dames gingen met Kevin op sjouw met de donatiepot. Ze lieten zich niet zomaar afpoeieren. Geen geld bij je? Kijk dit is het rekeningnummer, kan je storten. Fijn van die bijdehandjes. Even later sloten de andere monsters zich ook aan. Met rijen vol kinderen en ouders en vrolijk positief publiek wisten toch buurman & buurman de aandacht weer op zich te roepen. Zij aan het rotzooien met een trike die even pauze had. Een ouder sprak mij aan, joh die jongens klimmen erop. Oh ja die zijn van mij. Buurmannen, doen we wel voorzichtig. Jaaahaaa we kunnen elke dag met de trikes dus we weten wel

hoe het werkt.

Hira kon echt niet meer wachten dus riep haar vriend even, je mot met mén réjuh. Hup erop en haar vriend kreeg het zwaar te verduren. Twee vuisten op zn rug...IK BEN HARRYYYYYYY!!! De dag liep een beetje op zn eind en buurman & buurman mochten op de trike naar huis. Nog één keer dat gegil achterop en moe maar voldaan naar huis. Eten, douchen en slapen. Rani en Hira zijn in bed nog geen 12 seconden wakker geweest. Genietend van alles, de wetenschap dat ze nog veel vaker mee kunnen rijden, moe van plezier sliepen ze met een lach op hun toet. Een hele dag geholpen, geholpen met plezier, vrijheid en een hoop gegiechel ben ik apetrots. Ik kan nu met geen toetsenbord typen hoe trots ik op ze ben. Ze mochten mee, hoefden niet maar weigerde naar huis te gaan. Ze vonden het veel te mooi.

Vanochtend vroeg stond Hira alweer voor het raam. Geen trike, maar wel een droom rijker. Wat een monsters, wat een dag. Ik hou ervan. Dit is hoe dan ook iets wat ik vaker ga doen met ze. Alleen al om die lach weer te zien en te horen hoe ze anderen wijs maken dat die Trikes van hun zijn. Monsters...